

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 437

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 11 iunie 2008

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 597 din 20 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 591 din Codul de procedură civilă	1-2	550.	
Decizia nr. 598 din 20 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții	3-4		
Decizia nr. 600 din 20 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 1 și ale art. 303 alin. 6 din Codul de procedură penală și ale art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.....	4-7		
Decizia nr. 609 din 27 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 281 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și ale art. 334 din Codul de procedură penală	7-9		
			HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI
			— Hotărâre pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 67/2006 privind gestionarea fondurilor nerambursabile destinate finanțării politicii agricole comune alocate de la Comunitatea Europeană, precum și a fondurilor de cofinanțare și prefinanțare alocate de la bugetul de stat, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 293/2008
			10-14
			ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE
		504.	— Ordin al ministrului internelor și reformei administrative privind aprobarea cifrei anuale de școlarizare, a comisiei de concurs și a comisiei de soluționare a contestațiilor, a tematicii, a cuantumului taxei de participare la program, a modalității privind plata acesteia și a calendarului de desfășurare a concursului național de admitere la Programul de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici
			14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 597

din 20 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 591 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Ion Tiucă — procuror
Marieta Safta — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 591 din Codul de procedură civilă, excepție invocată de Societatea Comercială „Tebe Romania” — S.R.L. în Dosarul nr. 3.890/1.748/2007 al Judecătoriei Cornetu.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autoarea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.890/1.748/2007, **Judecătoria Cornetu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 591 din Codul de procedură civilă**, excepție invocată de Societatea Comercială „Tebe Romania” — S.R.L.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege „este abuziv și discriminatoriu pentru debitor”, deoarece, în baza acestuia, „orice creditor poate cere instanței instituirea unui sechestrul asigurătoriu asupra bunurilor debitorului, fără a fi obligat a face dovada unui titlu executoriu”. În acest fel „norma de drept criticată lipsește titularul unui drept de proprietate de exercitarea atributelor acestuia, în cadrul unui proces, care nu poate fi calificat ca fiind echitabil”.

Judecătoria Cornetu apreciază că excepția invocată este nefondată. Arată că „măsura sechestrului asigurător reprezintă o măsură asigurătorie ce are ca obiect indisponibilizarea bunurilor mobile sau imobile ale debitorului. Fiind așadar o măsură asigurătorie, iar nu o măsură executorie, valorificarea bunurilor sechestrate se va putea realiza numai după ce creditorul obține un titlu executoriu, astfel că, în aceste condiții, nu se poate susține că prin instituirea acestuia se încalcă dreptul de proprietate al debitorului.”

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că dispozițiile criticate nu aduc nicio atingere normelor constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie art. 591 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia „(1) *Creditorul care nu are titlu executoriu, dar a cărui creanță este constatată prin act scris și este exigibilă, poate solicita înființarea unui sechestrul asigurător asupra bunurilor mobile și imobile ale debitorului, dacă*

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 591 din Codul de procedură civilă, excepție invocată de Societatea Comercială „Tebe Romania” — S.R.L. în Dosarul nr. 3.890/1.748/2007 al Judecătoriai Cornetu.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

dovedește că a intentat acțiune. El poate fi obligat la plata unei cauțiuni în cuantumul fixat de către instanță.

(2) *Același drept îl are și creditorul a cărui creanță nu este constatată în scris, dacă dovedește că a intentat acțiune și depune, odată cu cererea de sechestrul, o cauțiune de jumătate din valoarea reclamată.*

(3) *Instanța poate încuviința sechestrul asigurător chiar dacă creanța nu este exigibilă, în cazurile în care debitorul a micșorat prin fapta sa asigurările date creditorului sau nu a dat asigurările promise ori atunci când este pericol ca debitorul să se sustragă de la urmărire sau să-și ascundă ori să-și risipească averea. În aceste cazuri, creditorul trebuie să dovedească îndeplinirea celorlalte condiții prevăzute de alin. 1 și să depună o cauțiune al cărei cuantum va fi fixat de către instanță.”*

Se susține că acest text de lege încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 44 alin. (2) privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Așa cum a mai statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 166 din 22 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 3 mai 2005, procedura măsurilor asigurătorii nu soluționează fondul dreptului, ci are o finalitate subsecventă, urmărind să asigure valorificarea acestuia. Prin aceasta legiuitorul a urmărit preîntâmpinarea riscului la care este expus titularul dreptului, și anume situația în care, deși dreptul i-a fost recunoscut printr-o hotărâre definitivă sau irevocabilă, așadar susceptibilă de punere în executare, să se vadă pus în imposibilitatea de a-l realiza ca urmare a manoperelor dolosive ale debitorului.

Faptul că, din aceste rațiuni, legiuitorul a instituit, prin dispozițiile art. 591 din Codul de procedură civilă, posibilitatea instituirii sechestrului asigurător asupra bunurilor debitorului, nu are semnificația încălării dreptului la un proces echitabil, întrucât acesta din urmă are posibilitatea de a se adresa justiției și, în acest cadru, beneficiind de toate garanțiile unui proces echitabil, să învedereze împrejurările care justifică sau nu luarea acestei măsuri.

Tot astfel, nu se încalcă nici dreptul de proprietate, atâta vreme cât măsura reglementată de textul de lege criticat are caracter provizoriu și nu soluționează fondul dreptului. În plus, potrivit art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege, ceea ce conferă legiuitorului competența de a stabili cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat.

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 598

din 20 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) lit. b)
din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Bociu Calomfirescu în Dosarul nr. 9.221/325/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 9.221/325/2006, **Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții.**

Excepția a fost ridicată de Bociu Calomfirescu într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 restrâng în mod nejustificat exercitarea dreptului de proprietate, deoarece prevăd demolarea unei construcții ilegale executate, deși consecința directă a acestei sancțiuni ar putea fi, ca în cazul său, și distrugerea unei construcții legal construite. În opinia sa, textul legal criticat „ar trebui să distingă după cum se poate sau nu realiza scopul propus”. Aplicarea normelor legale examinate devine discriminatorie și îmbracă forma unui abuz de drept în măsura în care afectează și alte construcții legal edificate.

Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prin textul de lege examinat, raportat la întregul conținut al legii, nu se aduce atingere dreptului de proprietate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Dispozițiile art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 nu încalcă prevederile art. 44 și 53 din Constituție, și nici ale art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, câtă vreme exercitarea dreptului de proprietate s-a făcut în alte condiții decât cele

stabilite de către lege și, drept urmare, intervenția legiuitorului de a asigura respectarea legii era necesară și legitimă. De altfel, în același sens a statuat Curtea Constituțională, de exemplu, prin deciziile nr. 581/2006, nr. 639/2007 sau nr. 881/2007.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 sunt constituționale. Dreptul de proprietate nu este unul absolut, ci comportă unele limitări, care trebuie să păstreze un echilibru între interesul general al societății și interesul privat al cetățenilor. Regimul legal al construcțiilor nu are legătură cu ocrotirea dreptului de proprietate, însă atât dobândirea dreptului de proprietate în afara condițiilor imperative ale legii, cât și executarea unei construcții ilegale, atrag sancțiuni legale corespunzătoare, fără a se putea invoca încălcarea dreptului constituțional de proprietate. De altfel, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra textului de lege aici examinat, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare, respingând excepția prin deciziile nr. 639/2007 și nr. 881/2007.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, care au următoarea redactare: „(1) În cazul în care persoanele sancționate contravențional au oprit executarea lucrărilor, dar nu s-au conformat în termen celor dispuse prin procesul-verbal de constatare a contravenției, potrivit prevederilor art. 28 alin. (1), organul care a aplicat sancțiunea va sesiza instanțele judecătorești pentru a dispune, după caz: (...) b) desființarea construcțiilor realizate nelegal.”

Autorul excepției apreciază că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 44 alin. (2) referitoare la garantarea și ocrotirea în mod egal de lege a proprietății private și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și ale art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind interzicerea abuzului de drept.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 31 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții au mai fost examinate în precedent, prin raportare la aceleași temeuri constituționale invocate și în prezenta cauză și față de critici de neconstituționalitate asemănătoare.

Astfel, prin Decizia nr. 159 din 28 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 270 din 24 martie 2006, Curtea Constituțională, respingând excepția, a reținut, în

esență, că art. 44 din Legea fundamentală, referitor la garantarea dreptului de proprietate, statornicește că limitele și conținutul acestuia sunt stabilite prin lege, iar alin. (7) al aceluiași articol prevede că dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului. De asemenea, din jurisprudența Curții Constituționale și din cea a Curții Europene a Drepturilor Omului se desprinde ideea că dreptul de proprietate nu este unul absolut, ci comportă unele limitări, care trebuie să păstreze un echilibru între interesul general și interesul privat al cetățenilor, în acest sens fiind Decizia nr. 144 din 25 martie 2004 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 419 din 11 mai 2004, și hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului *Sporrong și Lonroth contra Suediei* din 1982, *Brumărescu contra României* din 1999 și *Basoukou contra Greciei* din 2005.

Prin urmare, cele reținute de Curte în jurisprudența sa în materie se justifică a fi menținute și în prezenta cauză, în lipsa unor elemente noi care să determine reconsiderarea acesteia.

În plus, Curtea constată că, în acest dosar, criticile de neconstituționalitate vizează aspecte referitoare la conținutul juridic al dispozițiilor de lege examinate, în sensul că acestea ar trebui să distingă, în opinia sa, „după cum se poate sau nu realiza scopul propus”, referindu-se la situația concretă în care acesta se află, respectiv riscul ca, odată cu demolarea unei

construcții nelegal construite, să fie distrusă și o construcție legal construită. Apreciază, în consecință, că aplicarea normelor legale examinate devine discriminatorie și îmbracă forma unui „abuz de drept în măsura în care afectează și alte construcții legal edificate”.

Or, aceste susțineri nu reprezintă veritabile critici de neconstituționalitate, deoarece nu vizează un viciu de constituționalitate conținut de textul de lege examinat, ci se referă la anumite situații care devin nefavorabile autorului excepției, într-o speță dată, în funcție de modalitatea de interpretare și aplicare a acelei norme juridice. Curtea a statuat constant în jurisprudența sa, de exemplu, în Decizia nr. 85 din 25 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243 din 9 aprilie 2003, că neconstituționalitatea este o stare organică a normei juridice și nu poate fi dedusă dintr-o interpretare discutabilă. Totodată, Curtea nu are atribuții în ceea ce privește operațiunile de interpretare și aplicare a legii, și nici competențe referitoare la completarea sau modificarea textului de lege examinat pe calea excepției de neconstituționalitate.

În consecință, Curtea nu poate reține nici susținerile de neconstituționalitate privind încălcarea art. 53 din Constituție, referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, și nici a art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin care abuzul de drept este interzis.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Bociu Calomfirescu în Dosarul nr. 9.221/325/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 600

din 20 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 1 și ale art. 303 alin. 6 din Codul de procedură penală și ale art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

procedură penală și ale art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Marin Frunză și, din oficiu, de instanța de judecată în Dosarul nr. 3.900/44/2006 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca fiind neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 1 și ale art. 303 alin. 6 din Codul de

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 3.900/44/2006, **Curtea de Apel Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 1 și ale art. 303 alin. 6 din Codul de procedură penală și ale art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.**

Excepția a fost ridicată de Marin Frunză, referitor la prevederile art. 171 alin. 1 din Codul de procedură penală, respectiv, din oficiu, de către instanța de judecată, în ceea ce privește dispozițiile art. 303 alin. 6 din Codul de procedură penală și ale art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, cu ocazia soluționării apelurilor formulate împotriva unei sentințe penale a Tribunalului Galați.

În motivarea excepției de neconstituționalitate Marin Frunză susține, în esență, că art. 171 alin. 1 din Codul de procedură penală, prin faptul că nu asigură asistență juridică obligatorie pentru învinuit sau inculpat în faza urmăririi penale, nici măcar în cazul infracțiunilor de o mai mare gravitate, încalcă dispozițiile art. 1, 4, 11, 15, 16, 20, 21, 24, 53, 124, 126 și 148 din Constituție, precum și prevederile art. 6, 14 și 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, respectiv dispozițiile art. 1, 2, 6, 7, 8, 10, 11 și 30 din Declarația Universală a Drepturilor Omului. Consideră că textul de lege criticat este în vădită contradicție cu prevederile constituționale ale art. 24, întrucât nu garantează dreptul la apărare în cursul urmăririi penale.

Instanța susține că dispozițiile art. 303 alin. 6 din Codul de procedură penală și ale art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, care prevăd suspendarea obligatorie a judecării cauzei în situația sesizării Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate, încalcă dreptul părților la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, drept fundamental consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție și de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, arată că textele de lege criticate permit părților să ridice excepții de neconstituționalitate în mod repetat, nejustificat și uneori chiar tendențios, în scopul tergiversării soluționării cauzei, neexistând nicio sancțiune împotriva abuzului de drept. Apreciază că pentru respectarea dreptului la judecarea cauzelor într-un termen rezonabil se impune înlocuirea prevederilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 și ale art. 303 alin. 6 din Codul de procedură penală cu dispoziții legale prin care să se prevadă că ridicarea unei excepții de neconstituționalitate nu suspendă judecarea cauzei, respectiv că, în caz de admitere a excepției de neconstituționalitate, persoana interesată poate solicita rejudecarea cauzei, această rejudecare putând viza însă doar aspecte legate de dispoziția legală declarată ca fiind neconstituțională. De asemenea, consideră necesară, de lege ferenda, prevederea de sancțiuni în cazul ridicării unei excepții de neconstituționalitate în scopul tergiversării soluționării cauzei.

Curtea de Apel Galați — Secția penală consideră ca fiind neîntemeiată critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 171 alin. 1 din Codul de procedură penală. Apreciază că

textul de lege criticat este în concordanță cu dispozițiile art. 24 din Constituție și ale art. 6 paragraful 3 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Arată că dreptul la apărare nu poate fi confundat cu dreptul la asistență juridică obligatorie, primul fiind garantat în toate cazurile, iar cel de-al doilea fiind creat de legiuitor, care stabilește și situațiile în care consideră că este necesar, ca o garanție suplimentară a respectării dreptului la apărare.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 171 alin. 1 și ale art. 303 alin. 6 din Codul de procedură penală, precum și cele ale art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 sunt constituționale, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 171 alin. 1 și ale art. 303 alin. 6 din Codul de procedură penală, astfel cum acest al doilea text de lege criticat a fost modificat prin Legea nr. 356/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, precum și dispozițiile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 171 alin. 1 din Codul de procedură penală: *„Învinuitul sau inculpatul are dreptul să fie asistat de apărător în tot cursul urmăririi penale și al judecării, iar organele judiciare sunt obligate să-i aducă la cunoștință acest drept.”;*

— Art. 303 alin. 6 din Codul de procedură penală: *„Instanța suspendă judecata, prin încheiere motivată, și în cazul în care a fost ridicată o excepție de neconstituționalitate, până la soluționarea de către Curtea Constituțională a excepției. Dacă inculpatul este arestat, se aplică în mod corespunzător prevederile art. 300², iar dacă față de acesta s-a dispus măsura obligării de a nu părăsi localitatea sau măsura obligării de a nu părăsi țara, se aplică, în mod corespunzător, art. 145 și 145¹. Încheierea este supusă recursului în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă. Recursul se judecă în termen de 3 zile.”;*

— Art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992: *„Pe perioada soluționării excepției de neconstituționalitate judecarea cauzei se suspendă.”*

În susținerea neconstituționalității dispozițiilor art. 171 alin. 1 din Codul de procedură penală, autorul excepției Marin Frunză invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 „Statul român”, ale art. 4 „Unitatea poporului și egalitatea între cetățeni”, ale art. 11 „Dreptul internațional și dreptul intern”, ale art. 15 „Universalitatea”, ale art. 16 „Egalitatea în drepturi”, ale art. 20 „Tratatele internaționale privind drepturile omului”, ale art. 21 „Accesul liber la justiție”, ale art. 24 „Dreptul la apărare”, ale art. 53 „Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți”, ale art. 124 „Înfăptuirea justiției”, ale art. 126 „Instanțele judecătorești” și ale art. 148 „Integrarea în Uniunea Europeană” din Constituție, precum și a prevederilor art. 6 „Dreptul la un proces echitabil”, ale art. 14 „Interzicerea discriminării” și ale art. 17 „Interzicerea abuzului de drept” din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, respectiv a dispozițiilor art. 1 privind egalitatea în drepturi, ale art. 2 referitoare la interzicerea discriminării, ale art. 6 cu privire la dreptul oricărei persoane de a-i fi recunoscută calitatea de subiect de drept, ale art. 7 referitoare la egalitatea în fața legii, ale art. 8 instituind dreptul la un recurs efectiv, ale art. 10 privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 11 referitoare la prezumția de nevinovăție și ale art. 30 cu privire la interzicerea abuzului de drept din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

În susținerea neconstituționalității prevederilor art. 303 alin. 6 din Codul de procedură penală și ale art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța invocă încălcarea dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 171 alin. 1 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la o serie de texte din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 533 din 13 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 963 din 31 octombrie 2005, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 1 din Codul de procedură penală, reținând că dreptul la apărare, consacrat de art. 24 din Constituție și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, se referă la asistența juridică facultativă, iar excepțiile de la această regulă pot fi stabilite în mod exclusiv de legiuitor. În cazurile în care legea impune asistența juridică obligatorie a învinutului sau inculpatului, apărarea are valoarea unei instituții de cert interes social, care funcționează atât în favoarea învinutului sau a inculpatului, cât și în vederea asigurării unei bune desfășurări a procesului penal, în considerarea unor situații speciale ce rezultă din însăși enumerarea cuprinsă în text.

Atât soluția, cât și considerentele deciziei mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice schimbarea acestei jurisprudențe. Pentru considerentele expuse, dispozițiile art. 171 alin. 1 din Codul de procedură penală sunt în concordanță și cu prevederile art. 1, 4, 11, 15, 16, 20, 21, 53, 124, 126 și 148 din Constituție, precum și cu dispozițiile art. 14 și ale art. 17 din Convenția pentru apărarea

drepturilor omului și a libertăților fundamentale, respectiv cu prevederile art. 1, 2, 6, 7, 8, 10, 11 și 30 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 303 alin. 6 din Codul de procedură penală, prin Decizia nr. 828 din 2 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 1 noiembrie 2007, Curtea Constituțională a reținut că acest text de lege nu încalcă dreptul la un proces echitabil, desfășurat într-un termen rezonabil, întrucât suspendarea judecării cauzei în situația sesizării Curții Constituționale, până la soluționarea excepției de neconstituționalitate, este menită să preîntâmpine acele situații în care instanțele judecătorești ar pronunța hotărâri fundamentate pe dispoziții legale declarate neconstituționale prin decizii ale Curții Constituționale, situații care ar putea afecta stabilitatea raporturilor juridice existente între părți.

De asemenea, Curtea s-a mai pronunțat și asupra constituționalității dispozițiilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, prin raportare la art. 21 alin. (3) din Constituție, invocat și în prezenta cauză, și față de o critică similară. Astfel, prin Decizia nr. 366 din 17 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 22 mai 2007, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a acestui text de lege, reținând că dispozițiile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 sunt norme de procedură care instituie un caz de suspendare legală a judecării în intervalul de timp cuprins între pronunțarea încheierii de sesizare a Curții Constituționale de către instanța de judecată sau de arbitraj comercial și repunerea pe rol a cauzei, după soluționarea excepției de către instanța de contencios constituțional. Acest fapt nu aduce însă atingere dreptului la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față. Pentru aceleași considerente, dispozițiile art. 303 alin. 6 din Codul de procedură penală și ale art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 sunt constituționale și în raport cu prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil, soluționat într-un termen rezonabil.

În plus, instanța formulează o propunere de modificare a dispozițiilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 și ale art. 303 alin. 6 din Codul de procedură penală, în sensul de a se prevedea în respectivele acte normative că ridicarea unei excepții de neconstituționalitate nu suspendă judecarea cauzei, iar în caz de admitere a excepției persoana interesată poate solicita rejudecarea pricinii cu privire la aspectele legate de dispoziția legală declarată ca fiind neconstituțională, precum și în sensul prevederii de sancțiuni în cazul ridicării unei excepții de neconstituționalitate în scopul tergiversării soluționării cauzei. O asemenea propunere *de lege ferenda* nu intră însă în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 1 și ale art. 303 alin. 6 din Codul de procedură penală și ale art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Marin Frunză și, din oficiu, de instanța de judecată în Dosarul nr. 3.900/44/2006 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 609

din 27 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 281 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și ale art. 334 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 281 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și ale art. 334 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Tănase Victor în Dosarul nr. 4.736/4/2007 al Judecătoria Sectorului 4 București.

La apelul nominal se constată lipsa părții, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât consideră că textele de lege criticate nu contravin prevederilor din Constituție invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.736/4/2007, **Judecătoria Sectorului 4 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 281 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și ale art. 334 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Tănase Victor într-o cauză penală în care acesta este trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 272 pct. 2 din Legea nr. 31/1990.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că art. 281 din Legea nr. 31/1990 încalcă normele

constituționale referitoare la un proces echitabil, pe cele referitoare la singularitatea și legalitatea pedepsei și pe cele privind dreptul la apărare. În acest sens, arată că, în redactarea actuală, art. 281 din Legea nr. 31/1990 „stabilește o dublă/multiplă incriminare a aceleiași fapte”, astfel că există posibilitatea ca o faptă să reprezinte în aceleași timp două sau mai multe infracțiuni, dintre care reprezentantul parchetului sau instanța de judecată să aleagă în timpul urmăririi penale sau în timpul judecării. Autorul excepției consideră că reglementarea contravine dispozițiilor art. 21 alin. (3) și ale art. 23 alin. (12) din Constituție, întrucât inculpatul „nu poate ști cu siguranță pe parcursul procesului penal ce infracțiune se presupune că ar fi săvârșit”, precum și pentru faptul că „deschide posibilitatea ca, după ce acțiunea penală pentru o infracțiune se stinge prin prescripție sau în alte cazuri prevăzute de lege, acțiunea penală să poată fi pornită din nou pentru o altă infracțiune, deși fapta penală dedusă judecării rămâne aceeași”. În consecință, susține că, potrivit art. 281 din Legea nr. 31/1990, „infracțiunile sunt interschimbabile” și nu poate avea loc un proces echitabil, iar persoana cercetată nu se poate folosi în mod judicios de mijloacele de apărare puse la dispoziția sa de lege. În acest context, arată că, în speță, inculpatul a ridicat excepția răspunderii prescripției penale referitoare la infracțiunea prevăzută de art. 282 pct. 2 din Legea nr. 31/1990, „iar reprezentantul parchetului, folosindu-se de dispozițiile art. 281 din aceeași lege, a solicitat schimbarea încadrării juridice a faptei în infracțiunea de delapidare, tocmai că exercitarea în continuare a acțiunii penale era blocată ca urmare a intervenirii prescripției”.

În legătură cu neconstituționalitatea art. 334 din Codul de procedură penală, se invocă încălcarea art. 21 alin. (3) și art. 23 alin. (11) și (12) din Constituție, constând în aceea că textul criticat „nu stabilește un termen până la care schimbarea încadrării juridice poate avea loc și nici nu impune reluarea cercetării penale cu privire la noua infracțiune”. În acest sens, autorul excepției arată că posibilitatea de a schimba încadrarea juridică a faptei în orice moment al judecării vine în contradicție cu prezumția de nevinovăție pe care o transformă într-un

principiu fără conținut. Fapta unei persoane capătă semnificație juridică sub aspect penal doar la momentul încadrării sale ca infracțiune, aceasta din urmă fiind caracterizată nu atât de anumite fapte materiale, ci mai mult de circumstanțierea juridică prevăzută de lege, iar organul de urmărire penală și instanța de judecată „sunt ținute și conduse în procesul de cercetare a faptei de modul în care fapta a fost încadrată din punct de vedere juridic”. În caz contrar, „dreptul la apărare al inculpatului ar fi iluzoriu, având în vedere că acesta nu se poate apăra împotriva unor acuzații ce nu sunt încadrate juridic, deoarece mijloacele sale de apărare pot fi diferite în funcție de calificarea juridică a infracțiunii dată de legiuitor”. De asemenea, mai susține că „posibilitatea legală de a schimba încadrarea juridică oricând în timpul judecății și de a pronunța o sentință în legătură cu o infracțiune pentru care nu s-au efectuat acte de cercetare penală încalcă normele constituționale prevăzute de art. 21 alin. (3) și art. 23 alin. (11)—(13) din Constituție”. Consideră că nu există proces echitabil de vreme ce instanța de judecată se poate pronunța asupra unei infracțiuni, „în condițiile în care în tot cursul procesului penal cercetarea a fost efectuată, iar probele au fost administrate raportat la o cu totul altă infracțiune”, precum și că „schimbarea încadrării juridice de către instanță cu privire la o infracțiune pentru care nu s-a efectuat cercetarea penală face iluzorie prezumția de nevinovăție stabilită de art. 23 alin. (11) din Constituție.”

Judecătoria Sectorului 4 București consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. Astfel, în legătură cu prevederile art. 334 din Codul de procedură penală, arată că schimbarea încadrării juridice a faptei „este un act procedural necesar în cazurile în care rechizitoriul a reținut din eroare o anumită încadrare sau când în cursul judecății apar elemente noi de natură să determine o altă încadrare juridică decât cea dată prin actul de sesizare a instanței”, ceea ce reprezintă „veritabile garanții ale dreptului la apărare și ale dreptului la un proces echitabil”. Textul de lege criticat nu încalcă nici principiul prezumției de nevinovăție, „întrucât prin schimbarea încadrării juridice instanța nu se pronunță asupra existenței faptei și a vinovăției inculpatului”, astfel că „nu se poate vorbi de pronunțarea unei soluții în procesul penal”.

Cu privire la susținerile de neconstituționalitate a prevederilor art. 281 din Legea nr. 31/1990, în esență, instanța de judecată consideră că textul „nu conține o dublă incriminare, ci chiar exclude această posibilitate, întrucât stabilește faptul că, dacă o faptă care este sancționată și de Legea nr. 31/1990 constituie potrivit Codului penal o infracțiune mai gravă, se pedepsește în condițiile și cu sancțiunile prevăzute de Codul penal”, astfel că nu se poate reține încălcarea dispozițiilor din Constituție invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În acest sens, arată că art. 281 din Legea nr. 31/1990 „reprezintă o normă de trimitere” și, „în situația în care vreuna din faptele incriminate în titlul VIII «*Contravenții și infracțiuni*» din Legea nr. 31/1990 ar constitui, potrivit Codului penal sau altor legi, infracțiuni mai grave, făptuitorul va fi sancționat în condițiile și cu sancțiunile prevăzute de aceste legi, iar nu cu cele din Legea nr. 31/1990”. De

asemenea, susține că reprezentantul parchetului sau instanța de judecată efectuează încadrarea juridică a faptei „numai pe baza probelor administrate într-o procedură stabilită de lege și cu respectarea unor garanții procesuale”. Consideră că art. 281 din legea criticată „nu limitează în niciun fel dreptul la apărare”. Cât privește criticile privind neconstituționalitatea art. 334 din Codul de procedură penală, arată că prevederile acestuia impun instanței de judecată obligația de a pune în discuție noua încadrare juridică a faptei și de a atrage atenția inculpatului că are dreptul să ceară acordarea răgazului necesar pentru a-și formula apărarea, ceea ce „reprezintă veritabile garanții ale dreptului la apărare și ale dreptului la un proces echitabil”. Mai apreciază că principiul prezumției de nevinovăție nu este încălcat, „întrucât prin schimbarea încadrării juridice instanța nu se pronunță asupra existenței faptei și a vinovăției inculpatului”.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 281 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și ale art. 334 din Codul de procedură penală sunt constituționale, neputându-se reține contrarietatea acestora față de textele din Constituție invocate ca fiind încălcate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 281 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, text de lege care are următorul cuprins: „*Faptele prevăzute în prezentul titlu, dacă constituie — potrivit Codului penal sau unor legi speciale — infracțiuni mai grave, se pedepsesc în condițiile și cu sancțiunile prevăzute acolo*”, precum și ale art. 334 — *Schimbarea încadrării juridice* — din Codul de procedură penală, potrivit cărora: „Dacă în cursul judecății se consideră că încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare urmează a fi schimbată, instanța este obligată să pună în discuție noua încadrare și să atragă atenția inculpatului că are dreptul să ceară lăsarea cauzei mai la urmă sau eventual amânarea judecății, pentru a-și pregăti apărarea.”

Autorul excepției susține că prevederile art. 281 din Legea nr. 31/1990 contravin, în ordinea invocării lor, art. 21 alin. (3), art. 23 alin. (12) și art. 24 din Constituție, iar cele ale art. 334 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) și ale art. 23 alin. (11)—(13).

Textele din Constituție menționate prevăd:

— Art. 21 alin. (3): „*Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.*”;

— Art. 23 alin. (11)—(13): „(11) *Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată.*

(12) *Nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii.*

(13) *Sanctiunea privativă de libertate nu poate fi decât de natură penală.*;

— Art. 24: „(1) *Dreptul la apărare este garantat.*”

(2) *În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

În esență, autorul excepției consideră că, potrivit art. 281 din Legea nr. 31/1990, „*infrațiunile sunt interschimbabile*”, astfel că nu poate avea loc un proces echitabil, iar persoana cercetată nu se poate folosi în mod judicios de mijloacele de apărare puse la dispoziția sa de lege, precum și că posibilitatea prevăzută de art. 334 din Codul de procedură penală de a schimba încadrarea juridică a faptei în orice moment al judecării este în contradicție cu prezumția de nevinovăție, pe care o transformă într-un principiu fără conținut.

Din analiza acestor susțineri, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității art. 334 din Codul de procedură penală, în legătură cu critici asemănătoare și prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 124 din 1 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 245 din 24 martie 2005, respingând excepția de neconstituționalitate a acestui text de lege, Curtea a reținut că schimbarea încadrării juridice a faptei este un act procesual necesar în cazurile în care rechizitoriul a reținut din eroare o anumită încadrare sau atunci când în cursul judecării apar elemente noi, de natură să determine o altă încadrare juridică decât cea dată prin actul de sesizare a instanței. Inițiativa schimbării încadrării juridice a faptei, indiferent dacă are loc în fața primei instanțe sau în judecarea căilor de atac, aparține instanței de judecată, părților, precum și procurorului. Acest drept al părților și al procurorului de a solicita instanței modificarea cadrului procesual rezultă din prevederile art. 301 alin. 1 din Codul de procedură penală, normă de aplicație generală, conform căreia, „*În cursul judecării, procurorul și oricare dintre părți pot formula cereri, ridica excepții și pune concluzii*”. De asemenea, prin acea decizie s-a mai reținut că art. 334 din Codul de procedură penală stabilește obligația instanței de judecată de a pune în discuție noua încadrare și de a atrage atenția inculpatului că are dreptul să ceară acordarea răgazului necesar pentru a-și pregăti apărarea, ceea ce reprezintă veritabile garanții ale dreptului la apărare și

ale dreptului la un proces echitabil. Tot astfel, Curtea a reținut că instanța de judecată, în virtutea rolului său activ, consacrat de art. 4 din Codul de procedură penală, are obligația de a pune în discuția părților o nouă încadrare juridică, ori de câte ori în cursul judecării se consideră că încadrarea dată faptei prin actul de sesizare urmează a fi schimbată. Prin aceasta instanța nu-și exprimă părerea cu privire la soluția care ar putea fi dată în cauză, ci face aplicarea principiilor procesual penale, în special a principiului aflării adevărului, iar schimbarea încadrării juridice apare ca necesară tocmai pentru a se asigura o soluționare corectă a cauzei, în cadrul unui proces echitabil. În sfârșit, prin decizia menționată s-a constatat că prevederile art. 334 din Codul de procedură penală nu contravin nici principiului prezumției de nevinovăție, întrucât prin schimbarea încadrării juridice instanța nu se pronunță asupra existenței faptei și a vinovăției inculpatului.

Cele statuate prin Decizia Curții Constituționale nr. 124 din 1 martie 2005 își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice schimbarea jurisprudenței.

Autorul excepției mai invocă și neconstituționalitatea art. 281 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, care prevede că „*Faptele prevăzute în prezentul titlu, dacă constituie — potrivit Codului penal sau unor legi speciale — infrațiuni mai grave, se pedepsesc în condițiile și cu sancțiunile prevăzute acolo*”. Curtea constată că dispoziția cuprinsă în acest text de lege reprezintă, sub aspectul tehnicii legislative, o normă de trimitere, în sensul căreia, dacă vreuna dintre faptele incriminate în titlul VIII al Legii nr. 31/1990 ar constitui, potrivit Codului penal sau unor legi speciale, infrațiuni mai grave, făptuitorul va fi sancționat potrivit acestor legi. Așa fiind, nu este vorba de o dublă incriminare a aceleiași fapte, ci, dacă fapta comisă în condițiile titlului VIII din legea criticată este prevăzută în Codul penal, iar sancțiunea din Cod este mai aspră, se aplică acea sancțiune. Organul de urmărire penală sau instanța de judecată nu poate să aleagă în mod discreționar încadrarea juridică a faptei, aceasta făcându-se în baza probelor administrate și cu respectarea procedurii legale.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 281 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și ale art. 334 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Tănase Victor în Dosarul nr. 4.736/4/2007 al Judecătorei Sectorului 4 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Gabriela Dragomirescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 67/2006 privind gestionarea fondurilor nerambursabile destinate finanțării politicii agricole comune alocate de la Comunitatea Europeană, precum și a fondurilor de cofinanțare și prefinanțare alocate de la bugetul de stat, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 293/2008

În temeiul art.108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Normele metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 67/2006 privind gestionarea fondurilor nerambursabile destinate finanțării politicii agricole comune alocate de la Comunitatea Europeană, precum și a fondurilor de cofinanțare și prefinanțare alocate de la bugetul de stat, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 293/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 234 din 26 martie 2008, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 7, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În anul 2008 sumele necesare asigurării prefinanțării pentru finanțarea schemei de plată directă unică pe suprafață, a schemei de plată pentru culturi energetice, a schemei de plată separată pentru zahăr, implicate de F.E.G.A., și a schemei de plată națională directă complementară în sectorul vegetal, implicată de F.E.A.D.R., aferente anului agricol 2007, se alocă potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2007 privind reglementarea unor măsuri financiare pentru stimularea gradului de absorbție a fondurilor alocate pentru agricultură, aprobată prin Legea nr. 126/2008.”

2. După articolul 8 se introduc două noi articole, articolele 81 și 82, cu următorul cuprins:

„Art. 81. — (1) Beneficiarii publici și privați ai F.E.G.A. pot solicita A.P.I.A. plata unui avans de la bugetul de stat și/sau din F.E.G.A., conform condițiilor și în limitele maxime stabilite potrivit anexei nr. 1k).

(2) A.P.I.A. are obligația de a solicita beneficiarului o garanție pentru acordarea avansului, la nivelul specificat în anexa nr. 1k).

(3) A.P.I.A. acordă avansul numai după constituirea garanției pentru returnarea avansului de către beneficiarul de avans care are această obligație.

(4) Beneficiarii privați vor constitui garanția sub forma unei scrisori de garanție bancară sau a unui depozit în numerar, prin virarea sumei în contul 50.05.08 „Sume de mandat și în depozit reprezentând garanții pentru acordarea de avansuri aferente F.E.G.A.”, deschis pe numele A.P.I.A. la Activitatea de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București. Emiterea scrisorilor de garanție bancară se face de către băncile

autorizate de Banca Națională a României și înscrise în Registrul instituțiilor de credit.

(5) Modelul scrisorii de garanție bancară pentru returnarea avansului este prezentat în anexa nr.1l).

(6) În cazul beneficiarilor publici, A.P.I.A. poate accepta o garanție scrisă din partea autorității ierarhic superioare acestora, în conformitate cu dispozițiile în vigoare, cu condiția ca autoritatea respectivă să se angajeze să plătească suma acoperită de garanție, în cazul în care avansul plătit nu a fost justificat.

(7) La efectuarea plăților către beneficiari, reprezentând ajutoare financiare finanțate din F.E.G.A., avansurile acordate vor fi deduse din sumele datorate.

(8) Sumele reprezentând avansuri acordate potrivit prevederilor prezentei hotărâri și nejustificate până la termenele specificate în regulamentele comunitare vor fi recuperate de A.P.I.A. prin executarea scrisorilor de garanție. Sumele astfel recuperate, inclusiv sumele în numerar, constituite sub forma depozitelor în trezorerie înainte de acordarea avansurilor, se vor restitui M.A.D.R. în conturile de trezorerie din care s-au efectuat plățile și intră sub incidența art. 52 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 67/2006, aprobată cu modificări prin Legea nr. 492/2006, cu modificările și completările ulterioare.

(9) În cazul nejustificării avansurilor la termenele prevăzute în regulamentele comunitare, recuperarea sumelor de către A.P.I.A. se face cu perceperea dobânzilor și penalităților de întârziere existente pentru creanțe bugetare, calculate pentru perioada de când s-au acordat și până în momentul recuperării.

Art. 82. — Este interzisă acordarea avansurilor beneficiarilor F.E.G.A. și F.E.A.D.R. care au beneficiat anterior de avansuri pe care nu le-au justificat sau de la care nu au fost recuperate în termenele stabilite în regulamentele europene.”

3. La articolul 12, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Anexele nr. 1a)–1l) fac parte integrantă din prezentele norme metodologice.”

4. După anexa nr. 1j) se introduc două noi anexe, anexele nr. 1k) și 1l), având cuprinsul prevăzut în anexele nr. 1 și 2 la prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Dacian Cioloș

Departamentul pentru Afaceri Europene,

Adrian Ciocănea,

secretar de stat

p.Ministrul economiei și finanțelor,

Cătălin Doica,

secretar de stat

Categoriile de ajutoare financiare acordate conform măsurilor de piață și a măsurilor de informare și promovare a produselor agricole finanțate din F.E.G.A., limitele maxime privind acordarea avansurilor și nivelul garanțiilor

Nr.	Denumirea măsurii	Legislație comunitară	Condiții de acordare, limitele maxime de acordare a avansurilor și nivelul garanțiilor
1.	Ajutorul financiar destinat finanțării programelor operaționale ale organizațiilor de producători	Regulamentul Comisiei (CE) nr. 1.580/2007 din 21 decembrie 2007 de stabilire a normelor de aplicare a regulamentelor Consiliului (CE) nr. 2.200/1996, (CE) nr. 2.201/1996 și (CE) nr. 1.182/2007 în sectorul fructelor și legumelor	<ol style="list-style-type: none"> 1. Cererea de avans 2. Se va stabili cuantumul ajutorului financiar 3. Valoarea avansului reprezintă cuantumul cheltuielilor pentru o perioadă de 4 luni, începând din luna în care se depune cererea de avans 4. Nivelul garanției — 110 % din cuantumul avansului acordat 5. Totalul avansurilor în cadrul unui an nu trebuie să depășească 80% din cuantumul ajutorului aprobat inițial pentru programul operațional în cauză
2.	Restructurarea și reconversia plantațiilor de viță-de-vie	Regulamentul (CE) nr. 1.227/2000 privind stabilirea unor reguli detaliate de aplicare a Regulamentului Consiliului (CE) nr. 1.493/1999 privind organizarea comună a pieței vitivinicole, cu privire la potențialul de producție	<ol style="list-style-type: none"> 1. Cererea de avans 2. Se va stabili cuantumul ajutorului financiar 3. Se pot acorda avansuri de 100% din ajutorul financiar 4. Nivelul garanției — 120 % din cuantumul avansului acordat 5. Avansul se acordă înainte de executarea unei anumite măsuri, cu condiția ca execuția respectivei măsuri să fi început deja 6. Beneficiarul avansului este obligat să execute măsura în 2 ani de la acordarea avansului. Durata poate fi modificată prin hotărâre a Guvernului în următoarele situații: <ol style="list-style-type: none"> a) suprafețele implicate sunt cuprinse în zone care au suferit calamități naturale; b) suprafețele au fost atestate de către un organism recunoscut, implicat în probleme de natură fitosanitară privind materialul săditor
3.	Ajutor pentru procesarea primară a inului și cânepei pentru fibre	Regulamentul Comisiei (CE) nr. 245/2001 din 5 februarie 2001 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului Consiliului (CE) nr. 1.673/2000 privind organizarea comună a piețelor în sectorul inului și cânepei pentru fibre	<ol style="list-style-type: none"> 1. Cererea de avans 2. Acordarea avansului va fi condiționată de efectuarea verificărilor administrative și a „Declarației de producție”, la fața locului, stabilindu-se astfel ajutorul financiar 3. Se pot acorda avansuri de 80% din ajutorul financiar 4. Nivelul garanției constituite reprezintă 35% din cuantumul ajutorului financiar pentru fibrele lungi de in, fibrele scurte de in și pentru fibrele de cânepă și 110% din cuantumul ajutorului financiar acordat pentru fibrele scurte de in pentru care s-a încheiat contract de curățare
4.	Ajutor pentru stocarea privată a untului și smântânii	Regulamentul Comisiei (CE) nr. 2.771/1999 din 16 decembrie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului Consiliului (CE) nr. 1.255/1999 privind măsurile de intervenție pe piața untului și smântânii	<ol style="list-style-type: none"> 1. Cererea de avans 2. Se va stabili cuantumul ajutorului financiar aferent unei zile-tonă de stocare 3. Se pot acorda avansuri pentru o perioadă de depozitare de 90 de zile 4. Nivelul garanției — 110% din cuantumul avansului acordat 5. Avansul se poate acorda o singură dată, după o perioadă de stocare de 60 de zile 6. Existența unui contract semnat în condițiile legii
5.	Acordarea ajutorului comunitar pentru furnizarea de lapte în instituțiile școlare	Regulamentul Comisiei (CE) nr. 2.707/2000 din 11 decembrie 2000 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului Consiliului (CE) nr. 1.255/1999 privind acordarea de ajutoare comunitare pentru furnizarea laptelui și a anumitor produse lactate elevilor din instituțiile școlare	<ol style="list-style-type: none"> 1. Cererea de avans 2. Se va stabili cuantumul ajutorului financiar 3. Se pot acorda avansuri de 100% din ajutorul financiar 4. Nivelul garanției — 110% din cuantumul avansului acordat

Nr.	Denumirea măsurii	Legislație comunitară	Condiții de acordare, limitele maxime de acordare a avansurilor și nivelul garanțiilor
			5. În cazul unei cereri de avans efectuate de un furnizor, A.P.I.A. poate plăti avansul pe baza cantităților livrate, fără a pretinde documente justificative. Furnizorul înaintează A.P.I.A., în termen de o lună de la plata avansului, documentele necesare plății finale a ajutorului, exceptând cazul în care A.P.I.A. a efectuat controlul
6.	Acordarea ajutorului financiar la cumpărarea de unt, unt concentrat sau smântână de pe piața liberă, destinate fabricării produselor de patiserie, înghețatei și altor produse alimentare	Regulamentul Comisiei (CE) nr. 1.898/2005 din 9 noiembrie 2005 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului Consiliului (CE) nr. 1.255/1999 în ceea ce privește măsurile de comercializare a smântânii, untului și a untului concentrat pe piața comunitară	1. Cererea de avans 2. Se va stabili cuantumul ajutorului financiar pentru produsele eligibile, prin licitație 3. Se pot acorda avansuri de 100% din ajutorul financiar pentru produsele eligibile 4. Nivelul garanției se stabilește de către Comisia Europeană 5. Beneficiarul va semna un angajament prin care se obligă ca produsele eligibile să fie încorporate într-un produs finit, în termen de 4 luni de la încheierea licitației 6. În produsele eligibile să fie încorporate marcatori
7.	Stocare privată carne de porc	Regulamentul Comisiei (CEE) nr. 3.444/1990 din 27 noiembrie 1990 de stabilire a normelor detaliate de acordare a ajutorului de stocare privată pentru carnea de porc	1. Cererea de avans 2. Se va stabili cuantumul ajutorului financiar aferent unei zile-tonă de stocare 3. Se poate acorda avans reprezentând valoarea ajutorului financiar calculat pentru 3 luni de stocare 4. Nivelul garanției — 120% din cuantumul avansului acordat 5. Se acordă avans după 3 luni de stocare contractuală 6. Existența unui contract semnat în condițiile legii
8.	Stocare privată de carne de bovină	Regulamentul Comisiei (CE) nr. 907/2000 din 2 mai 2000 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului Consiliului (CE) nr. 1.254/1999 cu privire la sprijinul pentru depozitarea privată în sectorul cărnii de vită și vițel	1. Cererea de avans 2. Se va stabili cuantumul ajutorului financiar aferent unei zile-tonă de stocare 3. Se poate acorda avans reprezentând valoarea ajutorului financiar calculat pentru 3 luni de stocare 4. Nivelul garanției — 120% din cuantumul avansului acordat 5. Se acordă avans după 3 luni de stocare contractuală 6. Existența unui contract semnat în condițiile legii
9.	Stocare privată de carne de oaie și capră	Regulamentul Comisiei (CEE) nr. 3.446/1990 din 27 noiembrie 1990 privind normele de aplicare a acordării ajutoarelor financiare pentru stocarea privată în sectorul cărnii de oaie și de capră	1. Cererea de avans 2. Se va stabili cuantumul ajutorului financiar aferent unei zile-tonă de stocare 3. Se poate acorda avans reprezentând valoarea ajutorului financiar calculat pentru 3 luni de stocare 4. Nivelul garanției — 120% din cuantumul avansului acordat 5. Se acordă avans după 3 luni de stocare contractuală 6. Existența unui contract semnat în condițiile legii
10.	Ajutorul de restructurare pentru industria zahărului	Regulamentul Consiliului (CE) nr. 320/2006 din 20 februarie 2006 de instituire a unui regim temporar de restructurare a industriei zahărului în Comunitatea Europeană și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1.290/2005 privind finanțarea politicii agricole comune	1. Cererea de avans. Se consideră <i>plată în avans</i> situația în care orice plată se efectuează la o dată calendaristică anterioară datei finalizării planului de restructurare 2. Cuantumul ajutorului de restructurare per tonă de cotă la care se renunță este stabilit de art. 5 din Regulamentul Consiliului (CE) nr. 320/2006, în funcție de dezasamblarea instalațiilor, pe ani comerciali 3. Se poate acorda avans astfel: — 40% din ajutorul de restructurare per tonă de cotă la care se renunță și se acordă în luna iunie a anului de comercializare în care se renunță la cotă; și

Nr.	Denumirea măsurii	Legislație comunitară	Condiții de acordare, limitele maxime de acordare a avansurilor și nivelul garanțiilor
			— 60% din ajutorul de restructurare per tonă de cotă la care se renunță și se acordă în luna februarie a anului de comercializare următor 4. Nivelul garanției — 120% din cuantumul avansului acordat
11.	Furnizare de alimente din stocurile de intervenție pentru cele mai defavorizate persoane din România	Regulamentul (CEE) nr. 3.149/1992 din 29 octombrie 1992 de stabilire a normelor de punere în aplicare a furnizării de alimente din stocurile de intervenție pentru cele mai defavorizate persoane din Comunitate, astfel cum a fost modificat și completat prin Regulamentul (CE) nr. 1.127/2007	1. Cererea de avans 2. Existența unui contract semnat în condițiile legii 3. Se poate acorda un avans de 100% din ajutorul financiar acordat de Comisia Europeană 4. Nivelul garanției — 110% din valoarea totală cuprinsă în ofertă
12.	Acțiuni de informare și promovare pentru produsele agricole pe piața internă și în țări terțe	Regulamentul Consiliului (CE) nr. 3/2008 din 17 decembrie 2007 privind acțiunile de informare și promovare pentru produsele agricole pe piața internă și în țări terțe Regulamentul Comisiei nr. 1.071/2005 din 1 iulie 2005 privind normele de aplicare a Regulamentului Consiliului (CE) 3/2008 privind acțiunile de informare și promovare pentru produsele agricole pe piața internă; Regulamentul Comisiei (CE) nr. 1.346/2005 din 16 august 2005 privind regulile detaliate de aplicare a Regulamentului Consiliului (CE) nr. 3/2008 privind acțiunile de informare și promovare pentru produsele agricole în țări terțe	1. Cererea de avans 2. Existența unui contract semnat în condițiile legii 3. Se va stabili contribuția comunitară și națională anuală 4. Se poate acorda un avans de 30% din suma contribuției comunitare și naționale anuale 5. Nivelul garanției — 110% din cuantumul avansului acordat. În cazul beneficiarilor publici, A.P.I.A. poate accepta o garanție scrisă din partea autorității ierarhice superioare acestora, în conformitate cu dispozițiile în vigoare, cu condiția ca autoritatea respectivă să se angajeze să plătească suma acoperită de garanție, în cazul în care avansul plătit nu a fost justificat 6. Modelul scrisorilor de garanție este cel prevăzut în regulamentele specifice
13.	Restituiri la exportul de produse agricole	Regulamentul Comisiei (CE) nr. 800/1999 de stabilire a normelor comune de aplicare a regimului de restituire la exportul de produse agricole	1. Cererea de avans 2. Se pot acorda avansuri de până la 100% din valoarea restituirii la exportul de produse agricole solicitată 3. Nivelul garanției — 110% din cuantumul avansului

ANEXA Nr. 2

[[Anexa nr. 1)] la normele metodologice]

Scrisoare de garanție bancară

Nr. XXXXXX / XX.XX.XXXX

Cu privire la Cererea pentru*) nr., depusă la A.P.I.A. Centrul Județean de către str. nr., localitatea, județul, nr. de înregistrare la registrul comerțului, CUI (operatorul economic) și în conformitate cu dispozițiile regulamentelor europene:, operatorul economic este obligat să furnizeze o garanție bancară reprezentând% din suma solicitată.

Pentru aceasta, în conformitate cu cele mai sus arătate, la solicitarea clientului nostru, Societatea Comercială....., str. nr., nr. de înregistrare la registrul comerțului, CUI, noi, Banca, Sucursala, str. nr., nr. de înregistrare la registrul comerțului,, CUI, ne angajăm irevocabil și necondiționat să plătim în favoarea Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, până la concurența sumei de maximum (litere) lei orice sumă cerută de dumneavoastră la prima cerere scrisă, prezentată în original, semnată și ștampilată, cerere de executare prezentată în cadrul termenului de valabilitate a prezentei scrisori de garanție bancară, însoțită de declarația dumneavoastră cu privire la faptul că operatorul economic nu și-a îndeplinit total sau parțial obligațiile asumate conform regulamentelor menționate, cu precizarea obligației neîndeplinite.

Plata se va efectua de către noi în contul dumneavoastră nr. 50.05.08, deschis la Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București, la primirea solicitării dumneavoastră, prezentată la ghișeele noastre, fără nicio amânare, contestație sau necesitate a prezentării unor dovezi suplimentare, în decurs de 30 de zile de la primirea sa.

Această garanție este valabilă până la data de, dată la care, dacă nu s-a primit de la Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură nicio solicitare strict conformă cu termenii și condițiile prezentei scrisori, aceasta devine nulă la data menționată, indiferent dacă originalul ne este restituit sau nu.

Orice plată efectuată de bancă în cadrul prezentei scrisori de garanție bancară va reduce angajamentul băncii cu valoarea acestor plăți.

În situațiile în care părțile sunt de acord să modifice unele prevederi din Cererea de ajutor cu solicitare de avans nr., care au efecte asupra angajamentului băncii, garanția se va putea modifica numai cu acordul Băncii

*) Se specifică programul/măsura/acțiunea/campania/perioada de desfășurare.

Restituirea originalului scrisorii de garanție bancară de către dumneavoastră direct către banca emitentă, înainte de expirarea valabilității sale, va elibera banca de obligațiile asumate.

Prezenta scrisoare de garanție bancară este supusă Publicației 458 a CCI Paris și este guvernată de legea româna, locul de judecată fiind municipiul București.

Semnături autorizate:

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL INTERNELOR ȘI REFORMEI ADMINISTRATIVE

ORDIN

privind aprobarea cifrei anuale de școlarizare, a comisiei de concurs și a comisiei de soluționare a contestațiilor, a tematicii, a cuantumului taxei de participare la program, a modalității privind plata acesteia și a calendarului de desfășurare a concursului național de admitere la Programul de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici

Având în vedere prevederile art. 5 și 10 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2001 privind înființarea și organizarea Institutului Național de Administrație, aprobată cu modificări prin Legea nr. 106/2002, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 1.083/2004 privind organizarea și funcționarea Institutului Național de Administrație și a centrelor regionale de formare continuă pentru administrația publică locală, ale art. 2 alin. (1) lit. a) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea programului de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 832/2007, și ale Hotărârii Consiliului Științific al Institutului Național de Administrație nr. 192/2008 privind aprobarea bugetului programului de formare specializată destinat înalților funcționari publici, în temeiul art. 7 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008,

ministrul internelor și reformei administrative emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă 150 de locuri, cifră anuală de școlarizare în cadrul Programului de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, denumit în continuare *program*.

Art. 2. — Se aprobă constituirea unei comisii de concurs și a unei comisii de soluționare a contestațiilor. Componenta nominală a celor două comisii se regăsește în anexa nr. 1.

Art. 3. — Se aprobă tematica pentru concursul național de admitere la program, potrivit anexei nr. 2.

Art. 4. — (1) Se aprobă cuantumului taxei de participare la program, compusă din:

- a) taxa de înscriere la concurs;
- b) taxa de școlarizare.

(2) Taxa de înscriere la concurs menționată la alin. (1) lit. a) este de 470 lei/candidat.

(3) Taxa de școlarizare menționată la alin. (1) lit. b) este în cuantum de 5.000 lei/participant.

Art. 5. — Plata taxei de participare la program se va face în conformitate cu ordinul directorului general al Institutului Național de Administrație atât la casieria instituției, cât și într-un cont ce va fi publicat pe site-ul www.ina.gov.ro.

Art. 6. — Se aprobă calendarul de desfășurare a concursului național de admitere la program, potrivit anexei nr. 3.

Art. 7. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 8. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul internelor și reformei administrative,
Liviu Radu,
secretar de stat

București, 30 mai 2008.
Nr. 504.

ANEXA Nr. 1

COMPONENȚA NOMINALĂ a comisiei de concurs și a comisiei de soluționare a contestațiilor la concursul național de admitere la Programul de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici

1. Comisia de concurs, constituită din reprezentanți desemnați de:

- Institutul Național de Administrație — *I.N.A.*;
- Agenția Națională a Funcționarilor Publici — *A.N.F.P.*;
- Ministerul Internelor și Reformei Administrative — *M.I.R.A.*

Membri titulari:

Nr. crt.	Numele și prenumele	Instituția	Calitatea
1.	Dragoș Dincă	I.N.A.	Președinte
2.	Xenia Teodorescu	A.N.F.P.	Membru
3.	Daniel Iustin Marinescu	M.I.R.A.	Membru

Membri supleanți:

Nr. crt.	Numele și prenumele	Instituția	Calitatea
0	1	2	3
1.	Cătălin Remus Câmpeanu	I.N.A.	Supleant președinte
2.	Smaranda Pălan	A.N.F.P.	Membru supleant
3.	Domnica Focșăneanu	M.I.R.A.	Membru supleant

2. Comisia de soluționare a contestațiilor, constituită din reprezentanți desemnați de:

- I.N.A.;
- A.N.F.P.;
- M.I.R.A.

Membri titulari:

Nr. crt.	Numele și prenumele	Instituția	Calitatea
0	1	2	3
1.	Iulia Cîrcei	I.N.A.	Președinte
2.	Marian Niculescu	A.N.F.P.	Membru
3.	Emilian Birjaru	M.I.R.A.	Membru

Membri supleanți:

Nr. crt.	Numele și prenumele	Instituția	Calitatea
0	1	2	3
1.	Luminița Ana Enescu	I.N.A.	Supleant președinte
2.	Dragoș Drăgulănescu	A.N.F.P.	Membru supleant
3.	Raluca Russe Hogeia	M.I.R.A.	Membru supleant

ANEXA Nr. 2

TEMATICA

pentru concursul de admitere la Programul de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici

În conformitate cu art. 2 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea programului de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare înalților funcționari publici, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 832/2007, propunem următoarea tematică pentru concurs:

- Constituția României, republicată;
- Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată;
- Legea nr. 7/2004 privind Codul de conduită al funcționarilor publici, republicată;
- Hotărârea Guvernului nr. 1.209/2003 privind organizarea și dezvoltarea carierei funcționarilor publici;

- Hotărârea Guvernului nr. 1.344/2007 privind normele de organizare și funcționare a comisiilor de disciplină;
- Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare;
- Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare;
- Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, republicată;
- Hotărârea Guvernului nr. 833/2007 privind normele de organizare și funcționare a comisiilor paritare și încheierea acordurilor colective.

C A L E N D A R U L
de desfășurare a concursului național de admitere la Programul de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici

În conformitate cu art. 2 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea programului de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare înalților funcționari publici, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 832/2007, propunem următorul calendar de desfășurare a concursului național de admitere:

Nr. crt.	Activitatea planificată	Perioada de desfășurare
1.	Înscrierea candidaților	28 iulie—1 august 2008
2.	Selectarea dosarelor	4—6 august 2008
3.	Afișarea rezultatelor după selectarea dosarelor	7 august 2008
4.	Contestații	8 august 2008
5.	Afișarea rezultatelor după contestații și programul de desfășurare a interviurilor	9 august 2008
6.	Derularea interviurilor	11—14 august 2008
7.	Afișarea rezultatelor interviurilor	15 august 2008
8.	Contestații	16 august 2008
9.	Rezultatele contestațiilor	17 august 2008
10.	Afișarea rezultatelor finale	19 august 2008

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

